Un canon croit după imaginea Filosofiei

După redactarea Septuagintei, următorul pas a fost declararea textelor drept „canon” — o colecție închisă de scrieri sacre, în care nimic nu mai poate fi adăugat sau eliminat.

Ideea de „canon sacru” vine din cultura greacă. În gândirea greacă, autoritatea se fixează prin texte: Homer este autoritate. Platon este autoritate. Aristotel este autoritate. Și fiecare are un corpus închis. Evreii elenizați au preluat acest model și l-au aplicat propriei tradiții. Așa a apărut Biblia — „cartea sfântă”.

În acel moment, Revelația a încetat să mai fie un flux și a devenit o colecție de texte închise.

În locul unui Dumnezeu care vorbește prin profeții Săi, avem un „volum” în care se pretinde că Dumnezeu a spus tot. Acesta este, de fapt, începutul autorității literare în religie — și începutul confuziei.

Mitul ca „început” al Revelației

Una dintre cele mai periculoase consecințe ale acestei trădări a fost inserarea de mituri la începutul Scripturii.

Geneza 1 oferise deja o viziune coerentă și profundă asupra creației: omul a fost creat să poarte „chipul lui Dumnezeu”, să crească în responsabilitate, să domnească prin discernământ.

Dar în versiunea grecizată, acest început este urmat imediat de mitul Edenului– o narațiune străină teologiei Legii. În loc ca omul să fie un partener al lui Dumnezeu, este prezentat ca un dușman, ca un condamnat vinovat. Cunoașterea îi este „interzisă”. Moartea omului este „pedeapsă”. Șarpele devine „dușmanul cosmic”.

Toate aceste elemente apar odată cu manuscrisele grecești, și nu pot fi atribuite tradiției mozaice.

Acestea nu sunt doar alegorii. Sunt instrumente de putere ideologică, care fundamentează o religie bazată pe vină ereditară, pe autoritate mediatoare, pe salvare prin intermediari — toate străine revelației transmise prin Moise.

O tăcere profetică lungă cât exilul

Între ultimele texte profetice autentice și apariția Septuagintei se întinde o perioadă de câteva secole. O tăcere care nu este întâmplătoare. Este perioada în care revelația a fost treptat abandonată, înlocuită de scrieri „inspirate" de rațiune, tradiție și religiozitate. Apocaliptica iudaică, literatura de înțelepciune, psalmi de compoziție târzie – toate acestea apar într-un mediu în care filosofia greacă devenise limbajul elitei.

Ceea ce numim azi „Vechiul Testament" nu este o arhivă a revelației. Este o colecție creată, selecționată și redactată într-un context de compromis. Ce s-a acceptat în canon și ce s-a eliminat a fost influențat de imaginea despre „ce merită să fie sfânt". Dar acest criteriu era deja infectat cu gândirea greacă.

Rădăcina tuturor erorilor: autoritatea falsă a textului

Când un text modificat și reinterpretat devine autoritate absolută, adevărul viu moare. Așa s-a ajuns ca, în creștinism, idei ca „natura păcătoasă", „moștenirea lui Adam", „jertfa de ispășire" și „mântuirea prin credință" să fie susținute nu prin vocea lui Dumnezeu, ci prin combinații de versete — multe dintre ele provenind din versiuni ale textului modificate în Septuaginta sau influențate de ea.

Aceasta nu mai este Revelație. Este o constructie teologico-filosofică, fondată pe premise false și consolidată de repetiție. Iar cei care îndrăznesc să o chestioneze sunt acuzați de erezie — tocmai pentru că puterea nu mai stă în adevăr, ci în structura artificială a canonului.

Curățirea sanctuarului: ce înseamnă cu adevărat?

Daniel 8:14 vorbește despre „curățirea sanctuarului" după 2300 de seri și dimineți. Această profeție a fost deformată de diverse interpretări religioase, dar sensul e clar: sanctuarul este simbolul revelației — nu un templu fizic, ci o autoritate morală.

A curăța sanctuarul înseamnă a separa din nou Revelația de falsificările filosofice. A distinge între ceea ce a spus Dumnezeu și ce au spus oamenii „în numele Lui". A înlătura miturile, conceptele

grecești, ideile despre esență, păcat ereditar, predestinare și sacrificiu sângeros – toate acestea fiind importuri sincretice, nu revelație.

Timpul curățirii a sosit

Septuaginta este un act de trădare teologică, comis cu acordul conducătorilor religioși evrei. O falsificare care a pus bazele unei religii raționalizate, mitologizate și fals sacralizate.

Dar timpul curățirii a sosit. Descoperirea a fost făcută. Acum curățirea este posibilă. Adevărul care nu are nevoie de mit, nici de filosofie, nici de ritual. Doar de conștiință.

Și de curaj.